

Den såkaldte udviklingsdel er ikke beskrevet eller konkretiseret grundigt, og det åbner jo netop op for et hav af fortolkninger mellem tilskudsydere og de mere teaterfaglige vurderinger. Vel kommer der teaterfaglig kompetence ind i styrelsen, men der er fortsat et stort sammenfald mellem de forskellige tilskudsydere og styrelsen.

Som tidligere er der åbnet op for særinteresser og studehandler. Vi lægger især mærke til den særlige bestemmelse, som Frederiksborg Amt har fået med om etablering og drift af et teater. Man må stille spørgsmålet: Er det ud fra en teaterfaglig vurdering, eller er det en provinspolitisk vurdering?

Er det sådanne provinspolitiske vurderinger, der er tænkt på, når styrelsen fremover skal vurdere, hvorledes de enkelte teaterselskaber i ordningen skal bidrage til nytænkning inden for teaterkunsten? Vi tror, at det vil være utrolig gavnligt for teaterkunsten, at borgmestrene hr. Løkke Rasmussen, hr. Winther og hr. Kramer Mikkelsen er befriet for den slags overvejelser.

Vi frygter, at den øgede teaterfaglige kompetence i styrelsen skal bruges som alibi for den stærke kommunalpolitiske profilering, men vi er fortsat tilhængere af armslængder i dansk kunststøtte.

Vi vil også godt sætte spørgsmålstejn ved, at det er kulturministeren, der udpeger de tre medlemmer, og at det ikke sker efter indstilling fra teaterfaglige kredse.

Lad mig til sidst bemærke, at efter vores opfattelse foregriber loven konklusionerne fra det teaterudvalg, som ministeren vil nedsætte, og som jeg har forstået, er det meningen, at dette udvalg skal tænke nyt og uden tabu og gen-nemse de eksisterende ordninger inden for teatret. Og jeg går ud fra, at det selvfølgelig i særdeleshed omfatter Storkøbenhavn.

Derfor er vores indstilling nærmest den, at man simpelt hen afventer den egentlige lovrevison på området, accepterer de økonomiske rammer, der er vedtaget mellem tilskudsyderne, på nær det område, der hedder udviklingspuljen, for herfra skal Rialto sikres sin overlevelse, og det resterende beløb i puljen kan så anvendes som katastrofefond til imødegåelse af konkurser inden for teatrene.

Kim Behnke (FP):

Kort før jul kunne kulturministeren meddele, at en række københavnske teatre ville få en samlet

merbevilling på ca. 5 mio. kr. Ministeren havde, som det fremgik, støvsuget i ministeriet. Jeg må sige, at det ikke er betryggende, hvis en støvsugning i et ministerium kan give 5 mio. kr., men jeg forstår selvfølgelig den sprogbug.

Men det, der for os er det mest bekymrende, er den tilbagevendende tiggergang, som man oplever i teaterverdenen. Det er ikke længere et spørgsmål om at være i stand til at opsætte teaterstykker, som publikum ønsker at se. Det er ikke længere et spørgsmål om at have et repertoire, en skuespillerstab osv., som er i stand til at løse den opgave, det er at opsætte teater, som kan glæde, og som publikum ønsker at gå til.

Nej, den største kvalitet hos en teaterleder i vore dage er evnen til at overbevise kulturministeren eller et flertal i Folketinget om, at man skal have en ganske særlig ekstrabevilling, eller komme ind i varmen, hvor bevillingerne tildeles.

Det synes vi ikke er en værdig måde at behandle teaterlivet på. Vi synes, det er vigtigst, at man i teaterlivet bruger sine evner, sine kreative evner, til opgaver, der kommer ud over scenekanten, frem for til opgaver, der har til formål at sikre sig andel i statskassen.

Det er under debatten blevet fremhævet, at det jo er ganske mange penge, der bliver brugt til Det Storkøbenhavnske Teaterfællesskab. Det fremgår af bemærkningerne, at staten og kommunerne tilsammen betaler disse små 90 mio. kr. i 1998. Jeg ved så ikke, om de ekstra 5 mio. kr., ministeren fandt før jul, er taget med i de 90 mio. kr., men uanset om de er taget med eller ej, er det jo ikke hele sandheden.

Sandheden er jo den, at der ligger endnu et teater i det storkøbenhavnske område, nærmere bestemt Det Kongelige Teater, som jo altså også via bevillinger fra finansloven er med til at give det københavnske område et udbud af teater, vel at mærke et udbud, som man ikke finder nogen som helst andre steder i landet.

Der argumenteres så med, at det er vigtigt, at en hovedstad har ekstra meget teater at byde på. Men hvad er det magiske tal for, hvilket antal teatersiddepladser der skal være i københavnsområdet? Ja, kigger man tilbage i historien, har der jo både været flere og færre teatre, end vi har i øjeblikket. Af de nyeste teatre, der er nævnt i bemærkningerne, er der jo Østre Gasværk og Dr. Dante som nogle af de nyeste teatre.